VISPĀRĒJĀS TIESAS SPRIEDUMS (astotā palāta)

2010. gada 17. decembrī*

Lieta T-460/08

Eiropas Komisija, ko pārstāv A. Aresu [*A. Aresu*] un A. Kaeiross [*A. Caeiros*], pārstāvji,

prasītāja,

pret

Acentro Turismo SpA, Milāna (Itālija), ko pārstāv A. Karta [*A. Carta*] un G. Murdolo [*G. Murdolo*], advokāti,

atbildētāja,

par prasību atbilstoši EAEKL 153. pantam piespriest atbildētājai samaksāt summas, kas tai esot jāsamaksā, kā arī kavējuma naudu atbilstoši pakalpojumu sniegšanas līgumam 349-90-04 TL ISP I par Kopējā pētniecības centra pieprasīto oficiālo komandējumu braucienu organizēšanu.

* Tiesvedības valoda — itāļu.

VISPĀRĒJĀ TIESA (astotā palāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētāja M. E. Martinša Ribeiru [*M. E. Martins Ribeiro*], tiesneši S. Papasavs [*S. Papasavvas*] un N. Vāls [*N. Wahl*] (referents),

sekretārs H. Palasio Gonsaless [*J. Palacio González*], galvenais administrators,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2010. gada 11. februāra tiesas sēdi,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

Līgumā noteiktais tiesiskais regulējums

1 1990. gada 6. aprīlī Eiropas Atomenerģijas kopiena (*Euratom*), kuru pārstāvēja Eiropas Kopienu Komisija, ar *Acentro Divisione Turismo SpA*, vēlāk sauktu *Acentro Turismo SpA* (turpmāk tekstā — "*Acentro*"), noslēdza pakalpojumu sniegšanas līgumu Nr. 3949-90-04 TL ISP I (turpmāk tekstā — "līgums").

2 Līgumā bija paredzēts, ka *Acentro* Komisijas interesēs nodrošinās Isprā (Itālija) esošā Kopējā pētniecības centra (KPC) pieprasīto oficiālo komandējumu braucienu organizēšanu.

3 Saskaņā ar līguma 2.1. pantu tas tika sākotnēji noslēgts uz diviem gadiem, sākot no 1990. gada 1. oktobra. Ar Isprā 1992. gada 11. augustā parakstīto papildlīgumu līgums tika pagarināts līdz četriem gadiem, ar Isprā 1994. gada 6. jūlijā parakstīto otro papildlīgumu — līdz sešiem gadiem un, visbeidzot, ar Isprā 1996. gada 9. septembrī parakstīto trešo papildlīgumu — par sešiem mēnešiem.

4 Saskaņā ar līguma 6.1. pantu *Acentro* trīs reizes mēnesī bija jāaizpilda strukturēti pārskati par rēķiniem, kas atbilda izsniegtajiem ceļošanas dokumentiem, un tie jānosūta kompetentajiem Komisijas dienestiem kopā ar citiem pārskatiem par iespējamām izmaksām. Šiem dienestiem bija jāveic rēķinu apmaksa sešdesmit dienu laikā pēc šo pārskatu iesniegšanas.

5 Līguma 7. pantā bija noteikts, ka *Acentro* Komisijai atzīst trīs veidu finansiālus prasījumus:

— ažio, kas tiek aprēķināts, "par pamatu ņemot 3 % no starptautisko aviolidojumu biļešu summām" (7.1. pants);

— dalība izmaksās, kas saistītas ar *Acentro* rīcībā Komisijas nodoto telpu Isprā izmantošanu un uzturēšanu, tostarp attiecībā uz uzkopšanas, apkures, gaisa kondicionēšanas un elektrības izmaksām atbilstoši līguma 1. pielikumā noteiktajiem parametriem (7.2. pants);

— *Acentro* parasto darbības un tai uzticēto uzdevumu izpildes izmaksu, tādu kā telefona, teleksa un faksa izmaksas, segšana (7.3. pants).

6 Atbilstoši līguma 8. punktam Komisijai katru pusgadu bija *Acentro* jānosūta rēķins par iepriekš minētajiem prasījumiem, kas tai bija jāapmaksā trīsdesmit dienu laikā no to saņemšanas.

7 Līguma 15. pantā bija noteikts:

"15.1. Šo līgumu regulē Itālijas tiesību akti.

15.2. Vienīgi Eiropas Kopienu Tiesa ir kompetenta iztiesāt jebkuru strīdu starp līgumslēdzējām pusēm saistībā ar šo līgumu."

8 Līgumā atbilstoši Itālijas Civilkodeksa (turpmāk tekstā — "CK") 1341. panta otrajai daļai bija paredzēts arī, ka noteiktajai šķīrējklauzulai bija nepieciešams otrs paraksts atsevišķā dokumentā.

9 Itālijas Civilkodeksa 1341. panta otrajā daļā ir noteikts, ka "[..] atkāpes no tiesas kompetences jebkurā gadījumā nav spēkā, ja tās nav konkrēti apstiprinātas rakstveidā".

Tiesvedības priekšvēsture

10 Pēc līguma beigām 1997. gada 31. martā kompetentie Komisijas dienesti konstatēja, ka *Acentro* nebija apmaksājusi Komisijas izrakstītos rēķinus atbilstoši līguma 8. pantam, proti:

— 1997. gada 19. maija rēķinu Nr. 97170/REE par summu 1 566 571 itāļu liru (ITL) par izdevumiem saistībā ar telpu nodošanu rīcībā par laiku no 1996. gada 1. septembra līdz 1997. gada 31. martam;

— 1997. gada 19. maija rēķinu Nr. 97182/REE par summu ITL 75 042 795 par 3 % ažio par starptautiskajām aviobiļetēm laikā no 1996. gada 1. oktobra līdz 1997. gada 31. martam.

11 Ar 1997. gada 2. septembra vēstuli Komisija uzaicināja *Acentro* apmaksāt šajos rēķinos minētās summas piecpadsmit dienu laikā no šī atgādinājuma saņemšanas.

12 Ar 1997. gada 12. septembra vēstuli *Acentro* atbildēja uz Komisijas 1997. gada 2. septembra vēstuli. Atbildē tā, pirmkārt, norādīja, ka no Komisijas prasītās kopējās summas ITL 76 609 366 ITL jāatrēķina summa ITL 22 257 166 apmērā, kuru Komisija ir parādā *Acentro.* Otrkārt, tā pauda savu nodomu neapmaksāt atlikušo parādu, jo tā uzskatīja, ka tas ir jākompensē, izmantojot ieskaitu, ar prasījumu ITL 29 328 000 apmērā, kas tai ir saistībā ar Milānā (Itālija) 1996. gada 23. jūlijā ar Eiropas Kopienu noslēgtā pakalpojumu sniegšanas līguma *Phare* Nr. 96-0781.00 izpildi.

13 Akceptēdama principu par *Acentro* parādu kompensēšanu ar prasījumiem, kas tai ir pret Komisiju saistībā ar līguma izpildi, Komisija veica katras līgumslēdzējpuses parādu un prasījumu salīdzinošu pārbaudi attiecībā uz 1997. finanšu gadu.

14 Šīs pārbaudes laikā Komisija papildus iepriekš 10. punktā minētajiem rēķiniem ņēma vērā sešus rēķinus par telefona izdevumiem, kurus *Acentro* nebija samaksājusi, proti, rēķinus Nr. 97171/REE, 97172/REE, 97173/REE, 97174/REE, 97175/REE un 97176/REE par kopējo summu ITL 80 501 938. Tad tā ņēma vērā rēķinus, kuri bija minēti *Acentro* 1997. gadā nosūtītajos pārskatos un kas tai vēl nebija samaksāti, par kopējo summu ITL 54 367 200. Tādējādi tā secināja, ka pastāv kredīta atlikums Komisijas labā par summu ITL 26 134 738 (EUR 13 497,46) apmērā un līdz ar to — *Euratom* prasījums pret *Acentro* par tādu pašu summu.

15 Ar 2002. gada 31. maija ierakstītu vēstuli ar apstiprinājumu par saņemšanu Komisija informēja *Acentro* par šo iznākumu un to lūdza samaksāt EUR 13 497,46 piecpadsmit dienu laikā no šīs vēstules saņemšanas.

16 Ar 2002. gada 10. jūnija vēstuli *Acentro* Komisiju informēja par savu atteikumu apmaksāt attiecīgo parādu, uzskatot, ka tas varēja tikt kompensēts ar prasījumu, kas tai bija pret *Euratom* saistībā ar pakalpojumu sniegšanas līguma *Phare* Nr. 96-0781.00 izpildi.

17 Ar 2002. gada 11. novembra ierakstītu vēstuli ar apstiprinājumu par saņemšanu Komisija pieprasīja *Acentro* samaksāt summu EUR 13 497,46 apmērā.

18 Ar 2002. gada 20. novembra vēstuli *Acentro* atbildēja uz Komisijas 2002. gada 11. novembra vēstuli. Tā atkārtoja savu viedokli un savu atteikumu apmaksāt attiecīgo parādu.

19 Ar 2004. gada 20. janvāra ierakstītu vēstuli ar apstiprinājumu par saņemšanu Komisija atkārtoti pieprasīja *Acentro* samaksāt summu EUR 13 497,46 apmērā.

20 Tā kā *Acentro* uz šo pēdējo vēstuli nekādā veidā nereaģēja, Komisija pilnvaroja itāļu advokātu panākt, pēc Komisijas domām, tai pienākošās summas samaksu. Tā kā situācija nebija mainījusies un *Euratom* prasījums pret *Acentro* nevarēja tikt apmierināts, Komisija atbilstoši līguma 15. pantā ietvertajai šķīrējklauzulai nolēma vērsties Vispārējā tiesā.

Tiesvedība un lietas dalībnieku prasījumi

21 Ar prasības pieteikumu, kas Vispārējās tiesas [tolaik — Pirmās instances tiesa] kancelejā iesniegts 2008. gada 10. oktobrī, Komisija cēla šo prasību atbilstoši EAEKL 153. pantam.

22 Tika uzklausīti lietas dalībnieku mutvārdu paskaidrojumi un viņu atbildes uz jautājumiem, ko Vispārējā tiesa uzdeva 2010. gada 11. februāra tiesas sēdē.

23 Tiesas sēdē Komisija lūdza atļauju pievienot lietas materiāliem noteiktus papildu dokumentus par attiecīgo prasījumu. *Acentro* pret to iebilda. Dokumenti lietas materiāliem netika pievienoti.

24 Komisijas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

— piespriest *Acentro* samaksāt pamatsummu EUR 13 497,46 apmērā;

— piespriest *Acentro* samaksāt kā kavējuma naudu EUR 2 278,55 par laiku līdz šīs prasības pieteikuma iesniegšanai, kā arī kavējuma naudu par laiku, sākot no šīs prasības pieteikuma iesniegšanas līdz pamatsummas faktiskai samaksai, kas tiks aprēķināta vēlāk atbilstoši Itālijas tiesībās noteiktajai procentu likmei;

— piespriest *Acentro* samaksāt nokavējuma procentus par kavējuma naudu, kas maksājama par laika periodu līdz šīs prasības iesniegšanai, kuru apmērs tiks noteikts vēlāk, ņemot vērā iepriekš minētās kavējuma naudas nomaksas brīdi, kā arī Itālijas tiesībās noteikto procentu likmi;

— piespriest *Acentro* atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

25 *Acentro* prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

— atzīt jurisdikcijas klauzulas neesamību, spēkā neesamību un katrā ziņā — neefektivitāti un tādējādi — noraidīt prasību kā acīmredzami nepieņemamu;

— noraidīt visus Komisijas prasījumus pret *Acentro*;

— piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Juridiskais pamatojums

Par pieņemamību

Lietas dalībnieku argumenti

26 Formāli neizvirzot iebildi par nepieņemamību ar atsevišķu dokumentu saskaņā ar Vispārējās tiesas Reglamenta 114. pantu, *Acentro* apstrīd prasības pieņemamību, izvirzot Vispārējās tiesas kompetences neesamību.

27 *Acentro* apgalvo, ka līguma 15.2. pantā ietvertā klauzula, ar kuru Eiropas Kopienu Tiesai tiek piešķirta ekskluzīva jurisdikcija, netika līguma noslēgšanas brīdī atsevišķi rakstiski apstiprināta un ka tādējādi, pamatojoties uz pašu līgumu un atbilstoši CK 1341. pantam šī klauzula nav spēkā, kā rezultātā Vispārējai tiesai nav kompetences un līdz ar to prasība ir nepieņemama.

28 Komisija uzskata, ka līguma 15.2. pantā ietvertajai klauzulai nav jāpiemēro CK 1341. panta otrajā daļā noteiktās formas prasības.

29 Pirmkārt, valsts tiesības ir piemērojamas vienīgi tam, kas nav skaidri paredzēts līgumā, vai — šaubu gadījumā — attiecībā uz līguma klauzulas interpretāciju. Taču līguma 15.2. pantā ietvertā klauzula, ar kuru Tiesai tiek piešķirta ekskluzīva jurisdikcija, šķiet esam ārkārtīgi skaidra un tieša, un attiecībā uz tās saturu un nozīmi nevar būt nekādu šaubu.

30 Otrkārt, CK 1341. panta otrā daļa šai lietā nav piemērojama. Šajā sakarā Komisija uzskata, pirmkārt, ka EAEKL 153. pantā nav paredzēta prasība par šķīrējklauzulu atsevišķu apstiprināšanu rakstveidā. Pēc Komisijas domām, valsts tiesību norma, kurā prasīta skaidra attiecīgās klauzulas stipulācija atsevišķā dokumentā, neizbēgami konfliktētu ar iepriekš minētās EAEK līguma normas, kam ir priekšroka pār valsts tiesībām, burtu un garu. Otrkārt, saskaņā ar *Corte suprema di cassazione* (Kasācijas tiesa) atsevišķa apstiprināšana rakstveidā nevar tikt prasīta publiskā iepirkuma līgumiem, kas ar valsts iestādēm noslēgti, kā šajā gadījumā, pamatojoties uz publiskām atlases procedūrām. Treškārt, šī atsevišķā apstiprināšanu rakstveidā ir domāts piemērot vienīgi situācijās, kuras raksturo acīmredzams līdzsvara trūkums starp līgumslēdzējiem. Pēc Komisijas domām, ir acīmredzami, ka līgums ietver klasiskas "business to business" darījumu attiecību iezīmes, un puses pie šīm attiecībām ir nonākušas pēc sarunām starp profesionāļiem, kuri pilnībā apzinājās šo sarunu likmes.

31 Treškārt, Komisija apgalvo, ka, ja būtu jāuzskata, ka ne vien valsts tiesības, bet arī konkrētais CK 1341. panta otrajā daļā paredzētais noteikums būtu jāpiemēro līgumā noteiktajam — ko tā apstrīd —, *Acentro* sarunu laikā pēc uzaicinājuma iesniegt piedāvājumu publiskā iepirkuma procedūrā ir pilnīgi un bez kādiem nosacījumiem devusi savu piekrišanu šķīrējklauzulai līgumā.

Vispārējās tiesas vērtējums

32 Ievadam jāatgādina, ka Vispārējās tiesas kompetence ir noteikta EKL 225. pantā un EAEKL 140.A pantā un precizēta Tiesas Statūtu 51. pantā. Piemērojot šīs tiesību normas, Vispārējā tiesa ir kompetenta iztiesāt tai iesniegtās lietas līgumtiesību jomā

vienīgi saskaņā ar šķīrējklauzulu. Šī kompetence, kuras pamatā ir šķīrējklauzula, ir atkāpe un vispārējām tiesībām un tādējādi ir jāinterpretē šauri (Tiesas 1986. gada 18. decembra spriedums lietā 426/85 Komisija/*Zoubek*, *Recueil*, 4057. lpp., 11. punkts).

33 Tālāk jāatgādina, ka no judikatūras izriet, ka Savienības tiesu kompetenci saskaņā ar šķīrējklauzulu izskatīt strīdu saistībā ar līgumu nosaka tikai EKL 238. panta vai EAEKL 153. panta un šķīrējklauzulas noteikumi un to neietekmē valsts tiesību normas, kas iespējami iestājas pret šādu kompetenci (Tiesas 1992. gada 8. aprīļa spriedums lietā C-209/90 Komisija/*Feilhauer*, *Recueil*, I-2613. lpp., 13. punkts, un 1995. gada 6. aprīļa spriedums lietā C-299/93 *Bauer*/Komisija, *Recueil*, I-839. lpp., 11. punkts).

34 Šajā lietā līgums ietver jurisdikcijas noteikšanas klauzulu EAEKL 153. panta izpratnē par labu Savienības tiesām.

35 Līgums tika parakstīts 1990. gada 6. aprīlī. Savukārt šķīrējklauzulu Komisijas darījumu partneris neparakstīja ar otru parakstu atsevišķā dokumentā.

36 Tomēr, lai gan līgumam piemērojamajās valsts tiesībās ir prasīta īpaša apstiprināšana, tās neesamība nepadara šķīrējklauzulu par spēkā neesošu.

37 No iepriekš 33. punktā minētās judikatūras izriet, ka, ja līgumu, kurš ietver šķīrējklauzulu EKL 238. panta vai EAEKL 153. panta nozīmē, regulē šajā līgumā noteiktās valsts tiesības, Savienības tiesas kompetenci nosaka tikai attiecīgais līgums un

šķīrējklauzulas noteikumi. Valsts tiesības nevar būt šķērslis Savienības tiesas kompetencei. Šī judikatūra ir piemērojama arī šīs lietas apstākļiem, kuros pašā līgumā ir noteikta īpaša apstiprināšana rakstveidā.

38 No iepriekš minētajiem apsvērumiem un judikatūras izriet, ka Vispārējā tiesa, pamatojoties uz EAEKL 153. pantu un līguma 15.2. pantu, ir kompetenta izskatīt šo strīdu.

Par lietas būtību

Par prasību samaksāt pamatsummas

— Lietas dalībnieku argumenti

39 Komisija uzskata, ka prasījuma pastāvēšana EUR 13 497,46 apmērā par *Euratom* ir pietiekami pierādīta saistībā ar līguma noteikumiem un ka tādējādi šis prasījums ir neapstrīdams, likvīds un nomaksājams. Turklāt atbilstoši CK 1219. panta pirmajai daļai *Acentro* tika likumīgi brīdināta ar pavēsti.

40 Komisija paskaidro, ka, aprēķinot attiecīgā prasījuma summu, tā izmantoja atbilstošos tās rīcībā esošos rēķinus par trīs veidu finansiālajiem prasījumiem pret *Acentro* atbilstoši līguma 7. pantam, proti, 3 % ažio par starptautisko aviolidojumu biļetēm (rēķins Nr. 97182/REE par laiku no 1996. gada 1. oktobra līdz 1997. gada 31. martam), izmaksām saistībā ar rīcībā nodotajām telpām Isprā (rēķins Nr. 97170/REE par laiku no 1996. gada 1. septembra līdz 1997. gada 31. martam) un parastās darbības izmaksām (rēķini Nr. 97171/REE, 97172/REE, 97173/REE, 97174/REE, 97175/REE un 97176/REE, kas būtībā attiecās uz visiem *Acentro* sedzamajiem telefona rēķiniem par 1997. gada martu un laiku no 1996. gada janvāra līdz martam un no maija līdz jūnijam).

41 Atbildot uz *Acentro* argumentu, ka tā nesot iesniegusi pietiekami pamatojošos dokumentus par telefona rēķiniem, Komisija norāda, ka rēķinu izrakstīšana notika atbilstoši līguma 8. pantam un ka *Acentro* šajā sakarā nekad nav izteikusi ne mazākos iebildumus. Tā piebilst, ka *Acentro* nekad nav apšaubījusi astoņu iepriekšējā punktā minēto rēķinu, tostarp telefona rēķinu, saturu.

42 Turklāt šajā lietā nozīmīga loma ir pagājušā laika ilgumam. Šajā sakarā Komisija norāda, ka atbilstoši Itālijas tiesībām pienākums uzglabāt ar līgumu saistītos rēķinus ir 10 gadi civiltiesību mērķiem un 5 gadi nodokļu tiesību mērķiem. Tādējādi tā ir rīkojusies vairāk nekā rūpīgi, uzglabājot grāmatvedības dokumentus ilgāk nekā Itālijas tiesības prasīts.

43 Pēc Komisijas domām, ņemot vērā ilgo *Acentro* reakcijas laiku, vienīgie dokumenti, no kuriem skaidri un pierādīti varētu izsecināt aktīvus un pasīvus ar līgumu saistīto finanšu darījumu kontekstā, 12 gadus pēc lietas faktiem ir pazuduši vai arī ir grūti rekonstruējami.

44 Tāpat grūtības no tobrīd izmantotā pakalpojumu sniedzēja iegūt datus par telefona datu plūsmu ir saistītas ar faktu, ka *Acentro* bija izvēlējusies ar tās uzdevumiem saistītajai komunikācijai izmantot Ispras standarta telefoniju. Šī izvēle nozīmēja nepieciešamību izrakstīt atsevišķus rēķinus par izmaksām, kas saistītas ar šo pakalpojumu izmantošanu no *Acentro* puses. Atbilstoši Kopienu un valsts tiesiskajam regulējumam par datu apstrādi un privātās dzīves aizsardzību attiecīgie dati nevarēja tikt uzglabāti ilgu laiku.

45 Turklāt Komisija, atsaukdamās uz saraksti ar *Acentro*, apgalvo, ka *Acentro* nekad nav apstrīdējusi attiecīgā prasījuma pastāvēšanu un šajā sakarā ir apgalvojusi, ka šis prasījums ir jākompensē, izmantojot ieskaitu, ar citu prasījumu, kas tai esot pret Komisiju sakarā ar pakalpojumu sniegšanas līgumu *Phare* Nr. 96-0781.00. Pēc Komisija domām, šāda kompensācija neizbēgami nozīmē to, ka *Acentro* atzīst summas, ko tā ir Komisijai parādā.

46 Attiecībā uz ieskaitu Komisija, kura neatzīst nekādu parādu pret *Acentro* saistībā ar pakalpojumu sniegšanas līguma *Phare* Nr. 96-0781.00 izpildi, paskaidro, ka atbilstoši CK 1241. pantam un 1242. panta pirmajai daļai *Acentro* piedāvātais ieskaits var tikt veikts tikai tad, ja divas personas ir viena otrai parādā un to savstarpējie parādi ir neapstrīdami, likvīdi un nomaksājami. Pēc Komisijas domām, šajā gadījumā tas tā nav, jo pirmais prasījums ir *Euratom* prasījums pret *Acentro*, savukārt otrais *Acentro* apgalvotais prasījums ir pret Eiropas Kopienu, kas ir no *Euratom* atšķirīga juridiska persona.

47 *Acentro* atgādina, ka šķietamajam prasījuma turētājam atbilstoši CK 2697. pantā noteiktajam pierādīšanas pienākumam ir jāsniedz pierādījumi par savu prasījumu. Šajā sakarā tā apgalvo, ka rēķini, kurus Komisija min savu prasību pamatojumam, nav pietiekams pierādījums prasījumam un vēl jo mazāk — tam, ka tas ir likvīds un

maksājams. It īpaši rēķini, uz kuriem pamatojoties Komisija ir pieprasījusi telefona izmaksu atlīdzināšanu, neietver nekādus dokumentus, kas ļautu pārliecināties par šīs prasības pamatotību.

48 *Acentro* apstrīd arī Komisijas argumentu, saskaņā ar kuru *Acentro* 1997. gada 12. septembra vēstule nozīmējot parāda atzīšanu, jo, rakstot šo vēstuli, *Acentro* bija domājusi, ka attiecīgo parādu varēja kompensēt ar prasījumu, kas tai bija pret Komisiju saistībā ar pakalpojumu sniegšanas līgumu *Phare* Nr. 96-0781.00.

— Vispārējās tiesas vērtējums

49 Ievadam jāatgādina, ka saskaņā ar CK 2697. pantu kreditoram ir jāpierāda savu tiesību pamats. Šajā lietā Komisija, lai pierādītu *Euratom* prasījumu pret *Acentro*, ir balstījusies uz astoņiem līgumattiecību ietvaros nosūtītiem rēķiniem.

50 Jānorāda arī, ka, lai apšaubītu attiecīgā prasījuma pastāvēšanu, *Acentro* būtībā apgalvo vienīgi to, ka rēķini, pamatojoties uz kuriem Komisija ir pieprasījusi telefona izmaksu atmaksu, neietver nekādus pamatojošus dokuments, kas tai ļautu pārliecināties par šīs prasības pamatotību.

51 Šajā sakarā ir jānorāda, ka saskaņā ar līgumu *Acentro* bija izvēle starp Ispras standarta telefonijas izmantošanu ar tās uzdevumiem saistītajām komunikācijām (līguma 5.2. panta otrā daļa) vai tās pienākumu izpildei nepieciešamo telefona, teleksa un faksa līniju aktivēšanu un uzturēšanu uz sava rēķina, maksājot tieši pakalpojuma

sniedzējam (līguma 5. un 7. pants). Lietas faktu laikā tā ar sniedzamajiem pakalpojumiem saistītajām komunikācijām izvēlējās izmantot Ispras telefoncentrāli un Komisijas pakalpojumus.

52 Šī izvēle nozīmēja nepieciešamību izrakstīt atsevišķus rēķinus par izmaksām, kas saistītas ar šo pakalpojumu izmantošanu no *Acentro* puses. Ispras tehniskais dienests, saņemot telefona operatora sastādītos telefonsarunu sarakstus, atzīmēja *Acentro* veiktās telefonsarunas, aprēķināja tām atbilstošo summu un šo informāciju nodeva finanšu dienestam, kurš izrakstīja rēķinu un to nosūtīja *Acentro*, tam pievienojot minēto telefonsarunu izrakstu.

53 Tādējādi jānorāda, ka rēķinu izrakstīšana notika saskaņā ar līguma 8. panta nosacījumiem un ka *Acentro* līguma darbības laikā nekad nebija apšaubījusi šo darbošanās veidu.

54 Turklāt jāatzīst, ka nekas lietas materiālos nenorāda uz to, ka faktu laikā *Acentro* būtu apstrīdējusi tai nosūtītos Komisijas rēķinus vai secīgos atgādinājumus.

55 Gluži pretēji — no lietas materiāliem izriet, ka *Acentro* tā vietā, lai apstrīdētu pieprasītās summas vai pieprasītu paskaidrojumus par attiecīgajiem rēķiniem, Komisiju aicināja šo parādu kompensēt ar citu prasījumu, kas saskaņā ar tās apgalvojumiem tai bija pret Komisiju saistībā ar cita līguma, proti, pakalpojumu sniegšanas līguma *Phare* Nr. 96-0781.00 izpildi.

56 Neatkarīgi no jautājuma, vai *Acentro* un Komisija viena otrai ir parādā un vai tas, ka *Acentro* noslēdza līgumus ar divām dažādām kopienām, proti, Eiropas Kopienu

saistībā ar pakalpojumu sniegšanas līgumu *Phare* Nr. 96-0781.00 un *Euratom* saistībā ar [šeit aplūkojamo] līgumu, ir šķērslis *Acentro* ierosinātajam ieskaitam, ir jāatzīst, ka šāda reakcija pati par sevi nav pietiekama, lai apstrīdētu attiecīgos rēķinus.

57 Šajā sakarā ir jānorāda, ka līgumiskās attiecības starp Komisiju un *Acentro* atbilstoši Itālijas tiesībām reglamentē labticības princips. Šis princips nozīmē, ka, ja viena no pusēm — šajā gadījumā *Acentro* — apstrīd vienu vai vairākus rēķinus vai noteiktus rēķinu elementus, tai saprātīgā termiņā par to jābrīdina otra puse, šajā gadījumā — Komisija.

58 Tādējādi faktu laikā *Acentro* bija jāpieprasa paskaidrojumi par attiecīgajiem rēķiniem vai to detaļas, ko tā nav darījusi.

59 Tādējādi Komisijas prasījumi ir jāapmierina attiecībā uz piespriešanu *Acentro* samaksāt EUR 13 497,46, kas tai jāmaksā kā pamatsumma un atbilst *Euratom* prasījumam pret *Acentro* saistībā ar līguma izpildi.

Par prasībām par kavējuma naudu

— Lietas dalībnieku argumenti

60 Komisija apgalvo, ka atskaites punkts kavējuma naudas aprēķināšanai ir 2002. gada 25. jūnijs. Tā apgalvo, ka attiecībā uz laikposmu starp šo datumu, kad *Acentro* tika brīdināta samaksāt pamatsummu, un 2008. gada 10. oktobri, kad tika iesniegts prasības pieteikums, kavējuma naudas summa, kas aprēķināta atbilstoši piemērojamajai likumā noteiktajai likmei, ir EUR 2 278,55.

61 Saskaņā ar Komisijas teikto kavējuma nauda par laiku no šīs prasības iesniegšanas dienas līdz pamatsummas faktiskas samaksas dienai ir jāaprēķina atsevišķi atbilstoši Itālijas tiesību aktos noteiktajai likmei.

62 Visbeidzot, atsaucoties uz CK 1283. pantu, Komisija pieprasa papildu nokavējuma procentus. Arī šie procenti esot jāaprēķina atsevišķi atkarībā no kavējuma naudas faktiskās samaksas datuma un atbilstoši Itālijas tiesībās noteiktajai likmei.

63 *Acentro* šajā jautājumā nav izvirzījusi nekādus argumentus.

— Vispārējās tiesas vērtējums

64 Kā izriet no 59. punkta iepriekš, Komisijas prasījums par samaksu ir jāapmierina attiecībā uz EUR 13 497,46, kas maksājami kā pamatsumma.

65 Attiecībā uz procentiem ir jāatzīst, ka Komisija savā 2002. gada 31. maija vēstulē norādīja, ka pamatsumma jāsamaksā piecpadsmit dienu laikā no šīs vēstules saņemšanas. *Acentro* to saņēma vēlākais 2002. gada 10. jūnijā.

66 Tā kā procenti nav noteikti līgumā un tā kā attiecīgo līgumu regulē Itālijas tiesības, ir jāpiemēro atbilstošās Itālijas tiesību normas un tajās paredzētie nokavējuma procenti.

67 Saskaņā ar Itālijas tiesību aktiem un precīzāk — CK 1224. pantu — kreditors nesamaksas gadījumā var pieprasīt likumā noteiktos nokavējuma procentus, nepamatojot nekādu zaudējumu rašanos.

68 Turklāt saskaņā ar CK 1283. pantu kreditors var pieprasīt papildu nokavējuma procentus, sākot ar dokumenta, ar ko ierosināta lieta, iesniegšanas brīdi, ciktāl ir runa par procentiem, kuri ir maksājami par vismaz sešiem mēnešiem.

69 Atbilstoši CK 1284. pantam:

"Likumīgo procentu likme tiek noteikta 3 % gadā. Pēc finanšu ministra iniciatīvas ar *Gazzetta ufficiale della Repubblica Italiana* publicētu dekrētu, kurš publicēts līdz 15. decembrim gadā pirms tā gada, kurā piemērojama likme, katru gadu šo likmi var mainīt atkarībā no valsts obligāciju bruto vidējās peļņas divpadsmit mēnešu laikā un ņemot vērā inflāciju gada laikā. Ja jauna likme nav noteikta līdz 15. decembrim, tā nākamajā gadā paliek nemainīga [..]."

70 Šī likme tika noteikta 3 % ar Ministra 2001. gada 11. decembra dekrētu, kas publicēts 2001. gada 14. decembra *Gazzetta ufficiale della Repubblica italiana* Nr. 290, un tāda saglabājās 2002. un 2003. gadā. Tā tika mainīta ar Ministra 2003. gada 1. decembra dekrētu, kas publicēts 2003. gada 10. decembra *Gazzetta ufficiale della Repubblica italiana* Nr. 286, ar kuru tā tika noteikta 2,5 %, sākot ar 2004. gada 1. janvāri, un tāda

saglabājās no 2004. līdz 2007. gadam. Ar Ministra 2007. gada 12. decembra dekrētu, kas publicēts 2007. gada 15. decembra *Gazzetta ufficiale della Repubblica italiana* Nr. 291, likme tika noteikta 3 %, sākot no 2008. gada 1. janvāra.

71 Kā norādīts iepriekš 65. punktā, vēstuli ar brīdinājumu šajā gadījumā *Acentro* saņēma vēlākais 2002. gada 10. jūnijā. Tādējādi kavējuma nauda jāaprēķina, sākot no šīs dienas.

72 No tā izriet, ka kopējā kavējuma naudas summa, kas bija jāmaksā *Acentro*, dokumenta, ar ko ierosināta lieta, iesniegšanas brīdī ir EUR 2 278,55.

73 Tādējādi jāpiespriež *Acentro* samaksāt Komisijai pamatsummu EUR 13 497,46 apmērā, summu EUR 2 278,55 kā kavējuma naudu par laiku līdz prasības pieteikuma iesniegšanai (2008. gada 10. oktobrī), kā arī kavējuma naudu par aprēķinātajām summām atbilstoši spēkā esošajām likmēm par laiku no 2008. gada 10. oktobra līdz pilnīgai pamatsummas samaksai.

Par tiesāšanās izdevumiem

74 Atbilstoši Reglamenta 87. panta 2. punktam lietas dalībniekam, kuram spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Tā kā atbildētājai spriedums ir nelabvēlīgs, tai jāpiespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus saskaņā ar Komisijas prasījumiem.

Ar šādu pamatojumu

VISPĀRĒJĀ TIESA (astotā palāta)

nospriež:

1) **piespriest *Acentro Turismo SpA* samaksāt Eiropas Komisijai pamatsummu EUR 13 497,46 apmērā, kavējuma naudu par summu EUR 2 278,55 par laiku līdz prasības pieteikuma iesniegšanai, kā arī kavējuma naudu par aprēķinātajām summām atbilstoši spēkā esošajām likmēm par laiku no 2008. gada 10. oktobra līdz pilnīgai pamatsummas samaksai;**

2) ***Acentro Turismo* atlīdzina tiesāšanās izdevumus.**

Martins Ribeiro Papasavvas Wahl

Pasludināts atklātā tiesas sēdē Luksemburgā 2010. gada 17. decembrī.

[Paraksti]